

Smink: Somogyvári Dóra, Haj: Vörös Zsuzsanna Styling: Domán Melinda Sárga és kék virágos ruha, színes papucsok: H&M.

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

DE JÓ, SIKERÜLT!

Nem lehet róla olyan képet találni, amelyiken nem mosolyog. Persze nemcsak ezért szeretjük, hanem mert ő szerezte meg az első magyar aranyérmet három évvel ezelőtt a riói olimpián. Nem is akárhogy! A döntőben 7–11-es vesztes állásból sikerült fordítania a kétszeres világbajnok ellen: 15–13-ra győzött. Szász Emese olimpiai bajnok párbajtőrívó esküvője óta **Szász-Kovács Emese**, de biztos vagyok benne, ezt a nevet is kénytelen lesz a sporttörténet feljegyezni majd. Jelenleg épp kevésbé gyors és légies, mint ott a páston, mert egy kisfiú és egy kislány növekszik a pocakjában. A mosolya egy újabb álom megvalósulását jelzi, amely éppen úgy betölti minden gondolatát, mint a vívás.

◆ – **Nem furcsa egy olimpikonnak, hogy hosszú hónapok óta nem mozog?**

– Eddig két hónapos kihagyásnál nem volt több szünetem, amióta sportolok; talán a leghosszabb két és fél hónap szünet volt az olimpia után. Nehéz is volt utána visszaállni. Az az igazságtalan a sportban, hogy hiába sportol az ember több mint 20 évig, a kihagyás után pár napig olyan, mintha csak a nulláról kezdené. Vannak edzőtársaim, akik végig-sportolják a nyarat, de én nem. Én ha pihenek, akkor tényleg pihenek fizikailag is. Ilyenkor ősszel Győző bácsi mindig azzal fogadott, hogy akkor kezdhetek fogyókúrázni. Mindig örömmel kezdem újra az edzést, de a másnapi izomláz azért rendszeresen elveszi a kedvem. Két hétbe telik, mire tényleg belerázódom az alapozásba. Azért mindez soha nem túl nagy teher, mert nagyon szeretem, amit csinálok. Az első trimeszter után már alig vártam, hogy edzhessek, már hiányzott, és úgy gondoltam, hogy hát a terhesség nem betegség... De mivel ikerterhességem van, nem ajánlották, hogy 120 fölé ne legyen a pulzusom, nekem viszont már attól eléri a 120-at, ha fölmegegyek a lépcsőn. Így maradt a heti egy gyógytorna. Most, a vége felé már abban is elfáradok.

– Akkor most sok szabadidőd lett. Olyasmivel telik, amire rég vágytál, vagy a készülődés tölti ki?

– Valahogy elúszik. Mindig azt hittem, hogy ha nem edzek napi kétszer, időmilliomos leszek, és már szinte uncsi is lesz otthon ülni. De már nagyon szeretnék két napot, amikor csak otthon ülök. Valahogy annyi intéznivaló van, ismerősök, régen látott rokonok, családi programok, angol... De hát én ebbe nőttem bele, hogy sosincs mindenre időm, amit szeretnék. Elfogadom, hogy így van és így lesz, hiszen, ha itt lesz a két baba, és ha majd valamikor vissza is szeretnék menni vívni, akkor ennél csak kevesebb szabadidőm marad.

– A vívás a testi feltételeken túl az összpontosításról, a gyors döntésekről is szól. Az anyaságra is lehet ilyen tudatosan készülni?

– A nővérem mindig mosolyog rajtam, hogy nekem ezzel kapcsolatban is milyen határozott terveim vannak. Például arról, hogyan fogom majd elérni, hogy egyszerre aludjanak; vagy hogy leszek képes összehangolni az etetésüket. Viszonylag határozott elképzeléseim vannak arról, mit fogok nekik megengedni. Azt mondja, majd jót fog nevetni, amikor sorban elengedem az elveimet. Mindenesetre én felállítok egy rendszert, akkor is, ha a gyakorlat úgy hozza, hogy a felét...na jó, lehet, hogy a 80 százalékát elengedem.

– Érzel valamiféle teljesítménykényszert az anyasággal kapcsolatban?

– Szerencsés vagyok, egyelőre a környezetemben senki nem akarja megmondani, mit hogyan csináljak, nekem vannak terveim. Persze el sem tudom előre képzelni, hogy ott leszünk majd négyen. Attól a perctől kezdve mi ketten a férjemmel azért létezőnk majd, hogy nekik jó legyen. Ezt komolyan így gondolom, és ez a felelősség akkora változás az eddigi életünkhöz képest, amihez viszonyítva csak szervezési kérdés, hogy egy vagy két baba érkezik-e. A korom miatt ez még sokkal szerencsésebb is, ráadásul egy kisfiú és egy kislány.

– Van olyan nő a környezettedben, akire hasonlítani szeretnél anyaként?

– A nővéremben nagyon bírtam, hogy laza kisgyerekes anyuka volt, a játszótéren oda se nézett, mit csinálnak a gyerekek, amikor beszélgettünk. Közben én mintha egy rémparkban lennék, azt figyeltem, honnan fognak leesni. Félek, hogy én ezeket túlaggódom majd. Anyukám pedig – aki most is nagyon sokat van a legkisebb

unokaöccsémrel, aki hároméves – nagyon következetes. Nála mindig időben elmegy este a gyerekek aludni, és délutánonként is órákat alszik. Ezt tőle szeretném átvenni.

– Az életed évtizedeken keresztül a sportról szólt. A párbajtőrben egyedül vagy: ha már két ember van a páston, azok ellenfelek. Ilyenkor az ember nem akarja a magánéletben is legyőzni a másikat? Például a kommunikációban?

– Ezt a férjemtől kellene megkérdezni. Jellemző, hogy a páston nem vagyok valami kedves, győzni akarok. Viszont, ha az ellenfelem győz, sohasem haragszom rá, mindig csak magamra vagyok mérges. Ugyanakkor, ha például kártyázunk vagy bármilyen más játékban versenyzünk, nincs bennem ez a nyerni akarás. Szerintem a párkapcsolatomra, most már házasságomra is ez a jellemző. Nyilván vannak viták, és mindenki szeret az igazáért megküzdeni, de nem akarom legyőzni a férjemet.

– A sportban mindig ott az edző vagy más segítő, aki túllendít a krízisekem. Egy egész stáb áll mögötted, hogy sikeres legyél. A privát életben ki az, akire ilyenkor számíthatsz?

– Szerencsés vagyok, mert a családom és a barátaim is mellettem állnak, ugyanakkor gyakran jól jön egy külső, objektív szemlélő. A szerető család és a barátok néha akkor is simogatják az ember lelkét, amikor valamit nem jól csinál. Ezért alkalmanként jártam életvezetési tanácsadóhoz is, és azt gondolom, erre a mai világban szinte mindenkinek szüksége lenne. Például vannak dolgok, amelyek miatt pufogok, és a tanácsadás rádöbrent, hogy felesleges.

– Amikor interjút készítettünk veled az olimpia után, nagyon pontos jövőképet festettél: gyermeket szeretnétek és 2020-ban vissza szeretnél térni, ahogy Nagy Tímea is...

– Ez picit azért elcsúszott. 2016-ban, az esküvőnk előtt beszélgettünk, a gyerekvállalás viszont nem ment olyan hirtelen, és közben Kulcsár Győző, a mesterem is elhunyt. Már ő is látta rajtam, hogy néha nem csak a víváson járt az eszem. A halála után két és fél hónappal jöttek a babák – talán nem is véletlenül. Elméletben még most is megvan a lehetőségem, hogy visszaérjek a 2020-as olimpiára, fizikálisan és mentálisan fel tudnék rá készülni, de még fogalmam sincs, mi lesz, ha négyen leszünk. Az a legfontosabb szempont, hogy a babák táplálása – és semmi, ami számukra fontos – ne sérüljön.

”

HA MEGSZÜLETNEK,
ATTÓL A PERCTŐL KEZDVE
MI A FÉRJEMMEL AZÉRT
LÉTEZÜNK, HOGY NEKIK
JÓ LEGYEN.

– Édesapád halála után Kulcsár Győző őt is pótolta egy kicsit?

– Hát persze. Mondtam is, amikor elment, hogy most már mind a két apámat elvesztettem. Győző bácsi mindent tudott rólam. 2012-ben halt meg édesapám. Addig a családunk igazi burok volt, a szüleim harminc évig imádták egymást.

– Akkor lettél felnőtt?

– Valahogy úgy. Aztán nem ment jól a londoni olimpia, 2013-ban pedig egy nagyon hosszú párkapcsolatom is tönkrement. Onnan kellett a felnőtt énemet újraépíteni. Szerintem Rio azért is sikerült, mert mindezeket átjutottam.

– Azért, mert egyfajta menekülés volt a sport, ahol sikeres lehetsz? Vagy egyszerre küzdöttél és erősödtél a magánéletben és a hivatásban?

– Az életem minden területén lekerültem a medence aljára. Először túl kellett jutnom a párkapcsolati válságon. Ahogy ezt le tudtam zárni és elindulni egy másik úton, elkezdett jól menni a vívás, világbajnokságot kaptam, és elkezdtem hinni az olimpiában. Közben pedig megismerkedtem a férjemmel is.

– Mi segített, hogy túljuss a kudarcokon, miben kellett ehhez neked változnod?

– Nagyon sokat segített a családom, a barátaim és a terapeutám. Sokat kellett dolgoznom magamom, ami néha nagyon fájdalmas, de megéri az embernek szembenézni a démonjaival, mert ha tényleg keményen dolgozik saját magán, hatalmas változásokat tud elérni. Vívásban a legfontosabb dolog, amit elértünk, hogy végre hittem magamban, hogy képes vagyok egy olimpián is jól vívni, és ki tudom hozni magamból a legjobb tudásomat. Ha teljesen őszintén néztem vissza az előző két olimpiára, be kellett vallanom, hogy hiába volt már világbajnoki éremem, nyertem világbajnokságokat, vagy akár vezettem a világranglistát, nem hittem el, hogy olimpián is képes vagyok jól vívni... De ehhez mélyre le kellett ásni, hogy ki tudjam mondani magamnak.

– Most hiányzik a vívás?

– Tavaly júliusban léptem pástra utoljára, de most máson van a fókusz. Nem érzem, hogy a vívás nélkül

kellene élnem, most is követem másoknak az eredményeit; de ha abbahagyom, mindenképp a sport közelében szeretnék élni.

– Mi a legjobb a vívásban?

– Amikor egy jó tust beviszel, amikor kitalálsz valamit és ott, abban a szituációban ki tudod magadból hozni. Ez valójában a fizikai sakk. Olyan öröm, amikor a másikat át tudod verni! Pláne, amikor fiúkkal edzettem, annyira tudtam örülni egy jól kivitelezett találatnak! És persze szeretek utazni is, sok helyre eljutottam, ami a vívás nélkül csak beteljesületlen álmom lett volna. Szeretem az edzőtáborokat is a társaság miatt, mindig megy az ugratás, jó a hangulat. Nehéz ettől megválni, mert olyan, mintha lenne egy másik családom.

– A privát életben is kicsit csipkelődős vagy?

– Hát, nem kicsit... Szeretem a szóvicceket, a kis zrikákat, aztán valaki vagy megszokja, vagy megszökik.

– Emlékszel még, mi járt a fejedben, amikor az olimpiai döntőben négy ponttal vezetett az ellenfél?

– Nem igazán foglalkoztam az eredménnyel, persze tudtam, hogy vezet, de abban biztos voltam, hogy most jól megy nekem az előnye ellenére, és mindent meg fogok tenni, hogy megverjem abban az asszóban. Semmi más nem járt a fejemben, csak a következő találat. Az, hogy ez egy olimpiai döntő, még amikor beadtam az utolsó találatot, akkor sem esett le, csak ahogy rohant be a Mesterem és mondta, hogy „olimpiai bajnok vagy!”

– Az ilyen fontos pillanatok megítélése idővel változik benned? Másképp látod a sikeredet, ahogy telik az idő?

– Nagyon boldog vagyok a pályafutásommal, akárhogyan is alakul a folytatás. Győző bácsival közös korszakunk mindenképpen lezárult, sajnos. Volt benne sok szép eredmény és kudarc is. Lehetett volna benne még több siker, de nekem tényleg mindent meg kellett élnem ahhoz, hogy Rióban ki tudjon csúcsosodni a közös munkánk. A riói győzelem gyönyörű emlék. Néha eszembe jut, hogy nekem sikerült elérnem azt, amiért egy sportoló nap mint nap dolgozik, miközben reméli, hogy egyszer felállhat az olimpiai dobogó legmagasabb fokára. De nem ekörül forognak a napjaim, néha hetek telnek el enélkül, aztán elmegyek otthon az éremem mellett, ránézek és elmosolyodom: „De jó, sikerült!” ♦